

Het Magische Hert en de

Dromen van de Dwaas

Clark Gillian

Singel Uitgevers B.V.
handelend onder de naam
van Brave New Books.

Weteringschans 259,
1017 XJ Amsterdam

clarkgillian.be
hetmagischehart.be

29-03-2021
ISBN 9789464356939

© Clark Gillian Van Herrewege

Het Magische Hert en de

Dromen van de Dwaas

Clark Gillian

IN HET LAND DER MEETJES	9
EEN LAP ROND ZIJN OREN	10
HET LIED VAN HET MAGISCHE HERT	15
DE KNAPZAK	29
DE HEKS IS KWAAD	39
IS DAT NU ZO MOEILIJK?	51
NIET WETEN WAAR JE AAN BEGINT	56
DE MAALSTEEN	68
ANGSTHAZEN	82
WAAR HET LEVEN WORDT BELEEFD	95
WAT IS HET DAT IK ZIE?	102
DE ONGETEMDE WERELD	110
HOREN WAT JE WIL HOREN, ZIEN WAT JE WIL ZIEN	124
EEN LEVEN VOOR EEN LEVEN	131
ZO LANG IEDEREEN IS WIE ZE WILLEN ZIJN	138
DENK ERAAN EN VERGEET HET NIET	153

HET ARME BOODSCHAPPERTJE	163
EEN STILLE NACHT ONDER DE MAAN	175
DE ONUITGESPROKEN VERVLOEKING	188
DIT KAN TOCH NIET DE BEDOELING ZIJN?	194
GLAS	199
KIEZEN IS NIET VERLIEZEN	211
SCHROEVEN EN VIJZEN, GEUREN EN KLEUREN	220
VOOR DE ENE MOOI IS VOOR DE ANDER LELIJK	230
NAMEN DIE PASSEN BIJ HET DING	240
VEILIGHEID BOVEN ALLES	249
HIJ, ZIJ, HET	260
EPILOOG: NIEMANDSLAND	264

In het land der meetjes

Er was eens een heel erg plat land. Het gras was er groen, de hemel was er blauw en het land was er... plat! Vanop een toren kan je heel erg ver kijken; nergens zal er een berg in het zicht staan.

Nu was het zo dat als je geen toren had er in dat heel erg platte stuk land niet veel te zien viel behalve... elkaar. En dat plat stuk land was gekend als het "land der meetjes."

Waarom het land der *meetjes*? Wel, nu is het zo dat de Grote Kwade Keizer besloot zijn hele Keizerrijk te bezoeken, zelfs de meest afgelegen gebieden om te zien wat hij allemaal kon hebben, kon krijgen en kon nemen.

Omdat de dorpingen wisten dat er in hun land niet veel te zien was behalve elkaar, wisten zij heel goed dat de schoonheid die ze in elkaar zagen het enige wat de Grote Kwade Keizer met zijn helse honden hen kon afnemen.

Nu was het zo dat er onder de dochters in het land der meetjes onmiskenbare schoonheden waren en de honger van de Keizer naar schone vrouwen was gekend. Daarom sloten de dorpingen in een nerveuze paniek bij het horen van het bezoek van de Grote Kwade Keizer alle jonge vrouwen snel op in hun kelders, achter in hun schuren en diep in de donkere hoeken van hun zolders.

Het plan werkte. Wanneer de Keizer eindelijk arriveerde in het polderland, zag hij nergens een schoonheid. Het enige wat hij onder al het stilzwijgende vrouwvolk zag, waren *meetjes*. En zo verklaarde hij woedend: "Laat dit plat stuk land voortaan gekend zijn als het Meetjesland."

En nooit keerde de Grote Kwade Keizer nog terug.

Een lap rond zijn oren

Iedereen in het Meetjesland dacht de grote baas van het Keizerrijk te slim af geweest te zijn, maar dit bleek niet de overwinning te zijn die ze gedacht gehoopt.

Zonder het zelf te beseffen was de Keizer er toch in geslaagd te stelen wat hen het meeste dierbaar was. Want de dag dat het platte stuk land de naam van *Meetjesland* kreeg, was de dag dat schoonheid werd gezien als een gevaarlijk ding.

Zo was het dat vele lange jaren na het bezoek de Grote Kwade Keizer allang was vergeten, maar de naam van het *Meetjesland* was gebleven. En de mensen bleven de naam eer aan doen.

Het was toen dat er onverhoopt een kind werd geboren die net zo'n grote ogen had waarvoor niets zich kon verbergen, zelfs de schoonheid die zich in het land had weggestoken onder een zwaar deken van angst.

Dit kind groeide op en zag alles, bekeek alles, bewonderde alles. Het kind zei tot zijn grote broers:

“Hoe mooi is de zon toch in de ochtend?”

En de broers zeiden nors terwijl ze de korsten uit hun ogen wreven:

“Mooi? De zon mocht voor mij nog een stuk langer onder blijven.”

En de vader zei:

“Mooi? Raar kind. Dat de zon opkomt is al genoeg en meer moet je er niet over denken.”

Wanneer de jager twee konijnen bij de Vader de leerlooier binnen bracht, wist hij dat hij daarvoor één van de twee konijnenhuiden terug zou krijgen. Wanneer de winter voor de deur stond en de koeien het dikst waren, wist de boer dat hij één bil kon geven en daarvoor een hele koeienhuid terug zou krijgen.

“Hoe mooi zijn de kleuren en de vormen van de koeienvacht?” zei het kind daar dan op met zijn bewonderende ogen.

“Mooi?”, zei Vader de leerlooier, “Zo lang het proper en netjes is, is het genoeg. Meer moet je er niet over zitten denken.”

“Maar ik blijf het wel mooi vinden”, leerde het kind op den duur zeggen.

“Dat kan goed zijn”, zei Vader de leerlooier, “Maar vind het dan zo vanbinnen, waar het hoort.”

“Luister naar je vader”, zei de Moeder van het kind terwijl ze de huiden in het zuur stak.

Het kind keek naar zijn Moeder en zag dat ook zij veel schoonheid had, schoonheid die ze zelf niet meer zag. Ze was mooi maar zonder fut of leven, als een braakliggende tuin. Niets ontsnapte aan de grote ogen van het kind.

“Moeder is ook mooi”, zei het kind.

De moeder lachte verlegen naar het kind.

“Dat is waar”, zei de Vader.

“Vind je dat dan ook, maar dan alleen vanbinnen?” vroeg het kind.

Vader de leerlooier keek het kind leeg aan en zei tot de Moeder:

“Het is tijd dat we het kind laten meewerken met de dingen.”

De Vader had gehoopt dat het werk zijn jongste kind zou helpen niet langer na te denken over de onbegrijpelijkheden en de schoonheden van de wereld. Helaas bleven de ogen van het kind te groot daarvoor.

“Als je weet wat je werk is, als je weet wat je moet doen, als je doet wat je weet dat je moet doen, dan is al de rest alleen maar afleiding. Dan is al de rest alleen maar... een kans om teleurgesteld te worden”, zo zei Vader de leerlooier.

Het kind dacht ondertussen: "Maar ik weet niet zeker dat wat jij denkt dat ik moet doen, is wat ik moet doen."

Vader de leerlooier nam diep adem.

"Waarom wil je zo graag teleurgesteld worden? Er is een manier van werken hier, en het werkt."

"Ik weet niet of het werkt, Vader", zei het kind, "Als ik mezelf moet tegenhouden om te zien en te begrijpen wat ik wil zien en begrijpen."

De Vader keek het kind aan en kon maar niet begrijpen waar dit allemaal vandaan kwam. Geen enkele van zijn andere zonen en dochters spraken zo tegen hem. En geen enkele van zijn andere zonen en dochters zeiden dingen waar hij geen antwoord op had.

"Op een dag ga je begrijpen dat het beste was om simpelweg te leren wat ik je wil leren. Op een dag ga je begrijpen dat het makkelijker was om te doen wat ik zei dat je moest doen."

De Vader kneedde ondertussen de lap leer verder in het zuur, om alle haartjes ervan af te krijgen.

"Maar is dat de bedoeling, dan", vroeg het kind.

"Wat?" vroeg de Vader, "De bedoeling van wat? Spreek duidelijker, kind. Ik heb geen tijd voor al jouw vragen!"

Het kind durfde bijna niet meer spreken wanneer de stem zwaar en diep werd als een rotsblok die op punt staat van de berg af te breken.

"Is het dan de bedoeling dat het leven makkelijk is?"

Vader leerlooier schraapte de laatste haartjes weg van zijn lap leer.

"Waarom moeilijk doen als het makkelijk kan?"

Het kind keek in gedachten verzonken toe hoe zijn vader de lap in de emmer helder water stak met een grote beweging en zei half tot zichzelf, half tot hem:

“Maar ik vind het niet makkelijk om te doen wat ik moet doen, als ik niet begrijp waarom.”

“En nu is het genoeg!” riep Vader leerlooier en gaf het kind een lap rond zijn oren.

***

Nu was het zo dat op een dag de zon zodanig mooi scheen, dat het kind niet anders kon dan de leerlooierij buiten te glippen. Maar deze keer was hij zo ver over de weiden en voorbij de dijken gelopen dat hij hun huis al niet meer zag staan. De schoonheid van de dag trok hem steeds verder, lokte hem steeds dieper naar de wilde wereld.

En daar zag hij wat in de mensenwereld zo hard werd verborgen: wilde en natuurlijke schoonheid die niet werd weggestoken of verborgen. Geen bloem die bang was om te bloeien, geen varens die bang waren om open te plooiën, geen boom die bang was om uit te strekken en te reiken.

En zo danste het kind met de kikkers en de padden tussen de grassprietten, de vlinders en motten in de wind, de konijnen die wegsprongen in hun hollen onder de grond, tot het kind op een gegeven moment aan een gigantische donkere muur van bomen stond.

Zo dik stonden de bomen op elkaar, dat hij er nauwelijks doorheen nog het bos kon zien. En tussen de donkere hoge bomen brak hier en daar een streepje zon door. Daar in de wilde duisternis school iets waar hij stil van werd: iets mysterieus, iets ongelooflijk curieus; iets waar hij simpelweg zijn grote ogen niet van af kon halen.

Hoe langer hij in stilte toekeek, hoe meer het leek alsof de planten en dieren om hem heen met het kind meekeken. Voor het eerst voelde hij met zijn grote

ogen dat hij zelf ook werd bekeken, op dezelfde manier dat ook hij de wereld om hem heen zag. Met grote, grote ogen. En vanaf dat moment begon hij steeds meer te zien tussen de kronkelende takken in de donkerte.

Een gewei met takken zo hoog als de bomen zelf, een vacht zo zacht als het mos op de boomstammen en zo donker als de schors. Schrikwekkende ogen zo diep en helder als het stille water van een bosvijver. Zo zag het kind plots enorm groot wezen bewegen tussen de bomen. Hoog, nog hoger dan het dak van hun huis.

Het stapte traag, maar met opzet. Zijn lange, lange poten, zijn snuit en het majestueuze gewei kwamen voorzichtig uit de schaduw tot de jongen ineens oog in oog stond met het reuzehert.

Er was een moment van stilte terwijl ze elkaar aankeken. Het reuzehert keek naar het kind. Het kind keek naar het reuzehert. En zodanig betoverd was het kind dat hij al zijn arm had uitgestrekt.

Maar zijn vader was hem komen opzoeken en trok hem met een boos geweld weg. Het kind keek om. Het reuzehert was terug verdwenen in zijn bos.

Kwaad zei de vader: "Stout kind! We dachten dat we jou kwijt waren! Gelukkig heb ik je gevonden voor het donker wordt. Denk je dat een hulpeloos kind als jij alleen in het donker de nacht overleeft? Er had iets met jou kunnen gebeuren! Weet je niet hoe gevaarlijk het buiten het dorp is? Hoe gevaarlijk het donkere bos is? Kind toch!"

Met een trok en een snok, bracht hij het kind terug naar huis. Het kind probeerde uit alle macht uit te leggen dat er een magisch wezen was in het bos; een reuzehert die hij met zijn eigen ogen had gezien. Het haalde niets uit.

Vanaf dat moment liet Vader de leerlooier het kind niet meer het huis buiten glippen. Hij liet het kind zelfs niet meer buiten spelen. Hij liet het kind niet meer ontsnappen van het werk in de leerlooierij. Hoe langer en hoe meer wist het kind wat hij moest doen. Hoe langer hoe meer wist hij hoe hij het moest doen; en hoe

meer hij het deed, hoe beter hij daarin werd. Hoe langer hoe meer werd hij de leerlooierszoon.

Het lied van het Magische Hert

En toch duurde dat alleen maar zo lang als zijn grote ogen zouden toelaten. Want zodra zijn vader hem eindelijk oud genoeg vond om alleen naar de kermis te gaan, zelfs nadat de zon onder was gegaan, zag hij daar iets waar zijn ogen terug wijd open gingen staan.

Een huifkar dat openklapte tot een podium met grote fakkels aan beide kanten. Dansende dwergen en een bard die geweldige verhalen vertelde over helden van de oude tijden met veel getrommel en spanning. Zo trots en overtuigd stond de bard op het podium, met zovele kleuren samen zoals hij nooit eerder had gezien. Alles zo fijn samengeweven en zo mooi over elkaar gehangen, een schoonheid dat de mensen in het land der meetjes niet meer durfden dragen. En daaraan kon de leerlooierszoon zien dat de bard van ver buiten het dorp kwam.

Met zijn harp bezong hij alsof hij was vergeten dat hij op een podium stond, zo teder en zachtaardig van de verboden liefdes en de gebroken harten. En met vuurwerk schudde hij iedereen terug wakker wanneer hij duistere en griezelige verhalen vertelde van de magische wezens die in de bossen leefden.

Veel van de dorpelingen waren inmiddels al naar huis gegaan om te rusten en te slapen. Alleen de mensen die tegen een griezelig verhaal konden, die benieuwd waren naar de mysteries van de bossen, zij bleven over in de donkere uren om te blijven luisteren naar de bard.

“Is hij een bard of een magiër”, vroeg de leerlooierszoon aan de bakkerszoon.

“Allebei”, zei de bakkerszoon.

“Hoe weet je dat?” vroeg de leerlooierszoon.

“Omdat ik hem allebei heb zien doen.”

“Wanneer doet hij zijn magische tovertrucen dan?”

“In de namiddag, wanneer hij pas wakker wordt”, lachte de bakkerszoon en nam nog een grote slok van zijn beker.

“In de namiddag ben ik nog aan het werken in de leerlooierij!”

“Dat weet ik”, zei de bakkerszoon en trok zijn schouders op, “Jammer voor jou. Ik begin vroeg in de ochtend nog voor de zon opkomt. Tegen de middag ben ik al lang klaar.”

“Gelukzak!”

“Gelukzak?” herhaalde de bakkerszoon, “Ja, als je graag opstaat nog voor de eerst haan kraait.”

“Is het echte magie, denk je?” vroeg de leerlooierszoon zachtjes om de bard en zijn griezelverhalen niet te storen.

“Echte magie?” zei de bakkerszoon, “Alstublieft, daar geloof je toch niet in?”

“Ik weet het niet”, zei de leerlooierszoon.

“Tovermagie bestaat niet”, zei de bakkerszoon, “Echte magie is een goed brood tevoorschijn toveren. Of een goed lap leer kunnen maken. Dat is magie. De trucen die de bard doet voor de kinderen, dat is *zijn* brood, *zijn* lap leer. Het is echt en niet echt. Het enige echte eraan is dat het de bedoeling is om echt te lijken, maar het niet is.”

De leerlooierszoon keek de bakkerszoon even aan. Zoiets slim had hij hem nooit horen vertellen.

“Als je mij niet gelooft, ga het hem dan zelf vragen!” zei de bakkerszoon kwaad omdat de leerlooierszoon hem maar bleef aanstaren en nam een grote gulzige slok van zijn beker.

De leerlooierszoon dacht diep na.

“Dat ga ik doen.”

En hij gaf zijn oren en ogen nog de kost met de laatste griezelverhalen van de bard.

De volgende avond sleepte de leerlooierszoon zichzelf van vermoeidheid over de aarden weg, kijkend naar zijn voeten op de platgestampte grond; half stappend en nog half dromend, maar in zijn hart volledig gebrand op het spreken met de bard.

De dwergen waren al aan het dansen en het springen op het podium op de maat van het vrolijke lied van de bard. Op het moment dat de leerlooierszoon zijn beker gerstenat had gekregen en een plek vond om te staan en toe te kijken, ging de bard over van zijn vrolijk lied tot het einde van zijn verhaal over de sterke ridder.

Deze keer keek de leerlooierszoon niet alleen toe, hij werd ook zelf bekeken. De diepe, warme en donkere ogen van de bard waren strak op hem gericht en hij voelde dat wanneer de bard sprak, hij rechtstreeks tot hem sprak. Hij hoorde zijn stem luider, hij voelde zijn woorden dieper, hij voelde het verhaal verder en daar nog voorbij. De ogen van de bard waren op hem gericht en ze bleven op hem gericht.

En zo was het dat de bard begon te vertellen over het legendarische Magische Hert en het elfenparadijs dat hij bewaakt diep in het donkere bos; een hert zo hoog als de bomen zelf met een vacht glanzend en zacht als jong mos, en een prachtig gewei als kroon.

Alles smolt weg rond de leerlooierszoon op dat moment. Er waren alleen die warme ogen, die diepe woorden en het fantastische verhaal dat hij meteen begreep met heel zijn hart. Hij had het over het grote reuzehert dat hij ooit als kind had gezien.

En zo sprak de bard in woorden die alleen naar de leerlooierszoon leken gericht te zijn:

“Ooit, heel erg lang geleden toen de mensen en de dieren nog met elkaar konden spreken, was de hele wereld hun paradijs. Dit paradijs was een groot en rijk bos dat strekte tot alle vier de hoeken van de aarde, waar de kleine elfen en de grote feeën de mensen en de dieren hielpen om hun leven vrij en blij te leven.”

“En er leefden vele magische dieren toen, dieren die spraken met woorden die zo schitterend en verrijkend waren alsof de sterren zelf konden spreken. Het Magische Hert was een van die dieren.”

“Vandaag is het de laatste van deze dieren die nog overblijft. En diep in zijn donker bos, ver van de mensenwereld, beschermt hij de poort naar het elfenparadijs.”

Op dat moment nam de bard zijn harp en zong hij:

*De hemel zoals ze was,
De maan zoals ze ontloek,
De zee zoals ze neerdaalde.
Het Magische Hert herinnert alles.*

*Het leven in het eerste zand,
Het lied in de bergen,
De melodie in de rivieren.
Het Magische Hert herinnert alles.*

*Het paradijs zoals het was,
De bijen zoals ze vlogen,
De zonsondergang zoals ze kleurde.
Het Magische Hert herinnert alles.*

De mens zoals ze was,

*Hun tedere wijsheid,
Hun lieve ogen,
Hun onverstoorde glimlach.
Het Magische Hert herinnert alles.*

*Het hout van de bomen,
De dieren uit hun nesten,
De zaden van de planten,
Alles nemen en toch het bos vergeten.
Het Magische Hert herinnert alles.*

*Het schouwspel van wolken en sterren,
Het landschap van laten leven en laten sterven,
De storm van het leven en de stilte in hun ogen.*

Het Magische Hert zal alles herinneren zoals het was.

“Hoe triest was het, lieve mensen, hoe het Magische Hert toekeek wanneer de mens hun eigen tuinen maakten in plaats van het samenleven met het elfenparadijs. En hoe triest was het toen het toekeek hoe de mensen namen van het bos om voor zichzelf te houden en nooit meer eraan terug te geven.”

“En hoe langer hoe meer kwam er een mensenwereld apart van de elfenwereld. Hoe langer hoe groter werd de mensenwereld. En hoe groter ze werden, hoe meer ze namen.”

“Het was op dat moment dat het Magische Hert met zijn grote gewei de grote stenen uit de grond groef en in een dikke mist de mensenwereld afsplitste van het paradijs.”

Iedereen luisterde ademloos naar de bard, het meest van al de leerlooierszoon van wie hij zijn ogen niet afhaalde.

“De elfjes durven soms nog door de poort te glippen om te kijken naar de zotte mensen in de zotte mensenwereld, maar nooit laten ze zich nog zien en nooit laten ze zich vangen.”

Het donderende applaus van de dorpelingen schudde de leerlooierszoon wakker uit het verhaal dat zodanig levendig voor zijn ogen verscheen alsof het echt was.

“Zelfs met woorden kan hij toveren”, zei de leerlooierszoon tegen de slagerszoon. Ook de bakkerszoon kwam erbij.

“Ik was even volledig van de wereld”, zei hij lachend.

Ze klonken alle drie hun bekers tegen elkaar en zeiden:

“Op het Magische Hert!”

De leerlooierszoon dronk de hele beker in een keer uit en zag dat de bard al op weg terug was naar zijn huifkar terwijl de dwergen het podium terug opruimden.

Met een haastige spoed, gooide hij zijn beker op de grond en probeerde zo snel mogelijk door het publiek te zwemmen naar de bard toe, die ondertussen met vele buigingen en handgeschud en kussen op de wang terug op weg was naar zijn huifkar.

“Wacht!” riep de bakkerszoon, “Ga je het hem vragen?”

“Ja”, riep de leerlooierszoon nog terwijl hij tegen mensen stampte en per ongeluk tegen hun schenen schopte om in allerijl de bard voor te zijn.

“Wij gaan mee!”

En zo was het dat de bard net op het punt stond met een laatste buiging op de trappen van zijn huifkar de deur dicht te trekken, wanneer de leerlooierszoon die trappen op stommelde en een dik lap leer in zijn handen duwde.

De bard keek de leerlooierszoon verbaasd aan.

“Een cadeau”, zei de leerlooierszoon buiten adem. De slagerszoon en de bakkerszoon kwamen ondertussen ook toe, maar wisten niet goed waar ze moesten staan: bij de leerlooierszoon die zichzelf net belachelijk had gemaakt en met hem mee gaan, of bij het publiek van dorpelingen dat spottend naar hem keek.

“Veel dank”, zei de bard, “Een schoon stuk leer. Goed bewerkt, fijn en strak. Perfect voor een kleine trommel.”

“Het is van U”, zei de leerlooierszoon, “Als ik U iets vragen mag.”

De bard keek hem nog een moment aan, dit keer met een grote glimlach op zijn gezicht.

“Kom binnen”, zei hij.

Toen de twee andere twijfelaars zagen dat de leerlooierszoon in de mysterieuze huifkar binnen mocht, sprongen ze ineens toch naar voren en zeiden:

“Mogen wij ook mee?”

De bard keek hen aan en zei:

“En wat hebben jullie mij gebracht?”

De slagerszoon en de bakkerszoon groeven met een koude rilling in hun zakken in de hoop dat er iets waardevol in zou zitten om aan te bieden, maar helaas.

“Een andere keer”, zei de bard en sloot de deur.

De leerlooierszoon was de andere twee jongemannen direct vergeten, want hij kon zijn ogen niet geloven. Daar binnen in de huifkar was er zoveel kleur en geur zoals hij nog nooit gezien had, tenzij in de prachtige bloemen van de lente. En hier kwamen die kleuren terug in de schilderijen, de beeldjes, de kaarten, de kussens, de dekens, de kleren, de borden en de bekers.

“Ga zitten”, zei de bard, “Kies maar een plaats, het maakt niet uit.”

“Dankjewel”, zei de leerlooierszoon verlegen en hij ging zitten op een van de kussens, maar niet vooraleer hij de ingewikkelde tekening op het kussen bekeek. Mooie symbolen en zegels stonden erop, maar wat ze betekenden wist hij in de verste verten niet.

“Ik wist dat je zou komen”, zei de bard terwijl hij zich achter het kamerscherm verkleedde.

“Oh, ja?” vroeg de leerlooierszoon.

“Het is lang geleden dat ik iemand heb zien kijken met zoveel bewondering als jij.”

“Doe ik dat dan?”

De bard kwam van achter het kamerscherm in een loszittend hemd en een brede loszittende broek vastgemaakt met een koord, allebei wit. Hij greep een kamerjas met rood, oranje en paars en deed die met een zwier aan.

“Dat doe je zeker en vast”, zei de bard.

Ondertussen nam hij twee bekers uit een kastje waar allerlei kleine beeldjes op stonden en een fles elixir. Hij schonk twee glazen bijna zonder te kijken. Toch viel er geen druppel op de grond.

Hij gaf de leerlooierszoon een beker.

“Gezondheid”, zei hij.

“Gezondheid”, zei de leerlooierszoon.

En ze namen allebei een slok.

“Zet je beker hier maar neer”, zei de bard en hij veegde op het lage tafeltje een aantal losse munten, tafelmessen en toverstokken opzij.

“Zijn dat toverstokken?”

“Dat zijn toverstokken”, zei de bard.

De leerlooierszoon nam een van de toverstokken en keek er goed naar. Ook de bard nam een van de toverstokken en, grappend, wees hij ermee naar de nieuwsgierige leerlooierszoon.

“Vertel, jij wilt iets weten”, zei de bard.

“Ben je mij aan het bedreigen met die toverstok?” grapte hij.

“Antwoord eerst op mijn vraag, dan antwoord ik op de jouwe.”

De leerlooierszoon staaarde hem aan. Het leek alsof alle lucht uit de wagon werd gezogen, nu ze zo oog in oog stonden met elkaar.

“Ik heb vele vrienden, bijna evenveel als vijanden. Vertel mij waarom jij hier bent en wees eerlijk, vriendschap.”

“Wel”, begon de leerlooierszoon voorzichtig, “Ik had graag geweten... van u... Ik wou graag weten... als uw tovertruken *trukerij* zijn... of als het echte magie is...”

“Is dat de vraag?” vroeg de bard.

“Dat is de vraag.”

“Je bent hier niet omwille van mijn vader? Zijn... lood en... goud? Zijn formules en experimenten? Niets in die aard?”

“Nee”, antwoordde de leerlooierszoon, “Helemaal niet.”

De bard keek hem een moment in stilte aan. Hij gooide de toverstok terug op tafel.

“Wel, in dat geval. Stel je voor dat het allemaal trukerij is”, begon de bard, “Dan wees ik met een simpele houten stok naar je en moet je nergens bang voor zijn. Maar in het andere geval, hield ik een enorm krachtig wapen vol mysterieuze mogelijkheden op jou gericht.”

De bard lachte breed naar de leerlooierszoon.

“Bestaat magie echt? Het antwoord ligt erin: was je bang of niet?”

De leerlooierszoon keek naar de toverstok, naar de munten op tafel, de bekers met elixir en de tafelmessen terwijl hij nadacht over de woorden van de bard.

“Hoe kan ik bang zijn, als ik niet eens weet waarvoor ik bang moet zijn?”

“Gesproken als een echte Dwaas”, riep de bard verheugd, en nam nog een slok van zijn glas. De leerlooierszoon begreep niet waarom de bard zo gelukkig leek te worden van zijn antwoord.

“Ik denk niet dat ik het begrijp”, zei hij verward.

De bard zei: “Gelukkig maar! Twijfel! Dat is het begin van alles! En jij bent aan het begin, exact waar je moet zijn!”

De bard vulde nogmaals met een blij gemoed hun glazen bij.

“Proost!”

“Proost!”

Met elk antwoord die de bard gaf, leek de leerlooierszoon niets wijzer te worden. Dit deed de bard allerminst. Hij had ondertussen zijn luit genomen en zong lachend:

“Jij bent zo een Dwaas, jij bent een enorme Dwaas. Je weet niet waar je aan begint. Dat is wat iedereen verbaast.”

“Maar als dwaas durven zijn de manier is om magie te ontdekken, dan...”
dacht de leerlooierszoon luidop, “Dan... dan is het waar! Dan moet het wel waar zijn!”

“Wat is dan waar?”

De leerlooierszoon durfde het niet uit te spreken.

“Jij hebt al eens magische dingen gezien, of niet? Dat had ik al gezien. Het volgt je, en ook jij volgt het op jouw beurt. Zo ben je bij mij terecht gekomen.”

Een moment klonk alleen het zachte getinkel van de belletjes die aan de deur hingen doorheen de huifkar.

“Het Magische Hert waar je over zong?”

“Ja?” vroeg de bard glimlachend.

“Toen ik een kind was, zag ik hen, aan de rand van het donkere bos buiten ons dorp.”

“Ik wist het.”

“Dus het is echt? Het Magische Hert is echt?”

“Je zegt het zelf! Je hebt hem gezien! Je zegt zelf dat het waar is. Hoe kan iets niet waar zijn dat je met je eigen ogen hebt gezien? Zelfs wanneer niemand je gelooft, het is je nog steeds overkomen!”

En lachend hij zong maar door:

“Een Dwaas ben jij, mijn beste vriend. Een beste, beste vriend ben jij, Dwazemij.”

En hoe meer de bard moest lachen met de dwaasheid van de leerlooierszoon, hoe meer de leerlooierszoon moest lachen met zichzelf.

***

In de late ochtend de dag daarop, strompelde de leerlooierszoon eindelijk de huifkar uit, waar de jagerszoon en de bakkerszoon hem opwachtten.

“Hebben jullie mij opgewacht?” vroeg de leerlooierszoon half slapend.

“Opgewacht?” vroegen ze, “Het is al bijna middag!”

Meer mensen kwamen rondom kijken, het gebeurde nooit dat er iemand in de huifkar van de bard mocht komen en ze waren nieuwsgierig te horen wat hij te vertellen had.

“Waar hebben jullie over gesproken”, vroeg de slagerszoon ongeduldig.

“Over het Magische Hert!”

De bakkerszoon en de slagerszoon keken elkaar teleurgesteld aan.

“De hele nacht met elkaar gesproken en jullie hadden het alleen maar over sprookjes?”

“Ja!” riep de bakkerszoon, “Wat is zijn geheim, hoe haalt hij al zijn tovertrucen uit?”

“Ik heb het hem gevraagd”, zei de leerlooierszoon, ogen zwaar van vermoeidheid.

“Ja?” vroegen ze ongeduldig.

“Ik heb hem gevraagd als zijn magie echt is of niet.”

“Ja?” vroegen ze nog ongeduldiger.

“En dat is het net!” riep de leerlooierszoon.

“Dat is.. wat? Wat is dat?” vroegen ze aan hem.

“De vraag is het antwoord!” riep hij.

De dorpelingen begonnen te lachen, anderen keken elkaar hoofdschuddend aan en rolden met hun ogen.

“Ik had ook niets anders verwacht”, zei de bakkerszoon verveeld, “Dan dat de bard antwoord zou geven met een vraag...”

“Hij noemde me een Dwaas, maar het is goed bedoeld”, giechelde de leerlooierszoon ondertussen.

De slagerszoon boog zijn hoofd ondertussen en sleepte de leerlooierszoon nu een stuk sneller langs de kasseien, beschaamd dat hij werd uitgelachen door de vele dorpelingen, die met plezier luisterden naar zijn gekke woorden over de bard en zijn sprookjes.

“En hoe weet je dan dat het Magische Hert echt bestaat?”

De leerlooierszoon zei met een slaperige lach:

“Want ik heb hem zelf met mijn eigen ogen gezien!”

Op dat punt begonnen de dorpelingen met z’n allen te lachen en zeiden: “De bard heeft gelijk dat hij jou Dwaas noemt!”

De bakkerszoon was ook niet onder de indruk.

“Dat kan niet”, zei hij, “Dat is een verhaaltje, een sprookje, iets leuk om te horen, niet om serieus te nemen.”

“Neen, jullie snappen het niet. Ik heb hem gezien aan de rand van het donkere bos. Hij stond er met zijn gewei zo hoog als de bovenste takken van de bomen. Hij keek naar mij!”

De dorpelingen lachten nu nog harder.

“Het is echt waar!” riep de leerlooierszoon boos. Ondertussen kwamen zijn broers en zussen hem naar huis brengen, zodat hij zich niet nog meer belachelijk zou maken.

“Stop, broer”, zeiden ze, “Straks denken ze dat je gek bent.”

“Maar ik ben niet gek”, riep de leerlooierszoon, “Ik heb hem gezien. Als jullie mij nu wel of niet geloven, het is gebeurd! Het is echt gebeurd!”

“Wat maakt het eigenlijk uit dat je hem gezien hebt of niet?” zeiden de plagende dorpingen nog.

En de leerlooierszoon zei met een overlopend hart wanneer hij aan het Magische Hert teruggacht: “Heel veel! Hij was het meest prachtige, magnifieke, mooiste wezen dat ik ooit heb gezien!”

Vanuit het deurgat van zijn huifkar, keek de bard toe hoe de dorpingen de leerlooierszoon uitlachten.

Ze riepen: “En wat voor nut heeft mooi zijn, dan?”

“Als jullie hem ook hadden gezien, dan zouden jullie dat nooit vragen!” riep hij.

De dorpingen lachten de leerlooierszoon hoe langer hoe meer uit. En zo was het dat hij vanaf dat moment door allen was gekend als de Dwaas.